

Péče řádného hospodáře

Jde-li o náležitou péči, platí, že člen voleného (tj. i statutárního) orgánu obchodní korporace odpovídá za řádný (v souladu s požadavkem péče řádného hospodáře jsoucí) výkon funkce, nikoliv za výsledek své činnosti. Soud při zvažování, zda člen statutárního orgánu obchodní korporace jednal s péčí řádného hospodáře, zásadně posuzuje toliko rozhodovací proces podle zákonných kritérií. Bylo-li určité rozhodnutí přijato korektně, tj. v zájmu obchodní korporace, s patřičnou pečlivostí a s potřebnými znalostmi, není z pohledu péče řádného hospodáře významné, zda bylo pro obchodní korporaci výhodné, nevýhodné či zda jí přivodilo újmu.

Zásadně by za závažné porušení náležité péče, odůvodňující vyloučení z výkonu funkce podle § 65 z. o. k., měla být považována toliko jednání činěná s hrubou nedbalostí. Naopak porušení povinnosti nezbytné loajality, tedy jednání nikoliv v zájmu obchodní korporace, ale v zájmu svém, osob blízkých či jiných osob, je zpravidla natolik hrubým a vážným porušením povinnosti člena voleného orgánu, že je lze považovat za závažné porušení povinností spojených s výkonem funkce ve smyslu § 65 z. o. k.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky č.j. 27 Cdo 1370/2021-2459 ze dne 31.8.2022)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci navrhovatele R. S., narozeného XY, bytem XY, zastoupeného JUDr. V.J., advokátem, se sídlem v O., za účasti 1) D. U., narozené XY, bytem XY, 2) K. S., se sídlem XY, identifikační číslo osoby XY, zastoupené Mgr. P.Č., advokátem, se sídlem v O., 3) N. K., se sídlem XY, identifikační číslo osoby XY, o vyloučení člena statutárního orgánu z výkonu funkce, vedené u Krajského soudu v Ostravě - pobočky v Olomouci pod sp. zn. 30 Cm 309/2018, o dovolání účastnice D. U. proti usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 4. 3. 2021, č. j. 5 Cmo 165/2019-2408, tak, že dovolání se zamítá.

Z odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci usnesením ze dne 20. 5. 2020, č. j. 30 Cm 309/2018-2103, ve znění usnesení téhož soudu ze dne 1. 7. 2020, č. j. 30 Cm 309/2018-2158, vyloučil účastnici D. U. (dále jen „D. U.“) z výkonu funkce jednatelky společnosti K. S., identifikační číslo osoby XY (dále též jen „společnost K.“), a zakázal jí po dobu tří let od právní moci tohoto usnesení vykonávat funkci člena statutárního orgánu jakékoliv obchodní korporace nebo v ní být osobou v obdobném postavení (výrok I.) a rozhodl o nákladech řízení (výroky II. až IV.).

[2] Jde přitom již o druhé rozhodnutí soudu prvního stupně ve věci samé, když předchozí zamítavé usnesení Krajského soudu v Ostravě - pobočky v Olomouci ze dne 23. 5. 2019, č. j. 30 Cm 309/2018-689, ve znění usnesení téhož soudu ze dne 27. 6. 2019, č. j. 30 Cm 309/2018-723, zrušil Vrchní soud v Olomouci k odvolání navrhovatele usnesením ze dne 12. 11. 2019, č. j. 5 Cmo 165/2019-755, a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[3] Soud prvního stupně vyšel (mimo jiné) z toho, že:

1/ Navrhovatel a D. U. (bývalí manželé) jsou společníci společnosti K., každý s podílem ve výši 50 %. Navrhovatel vykonával funkci jednatele společnosti K. od 15. 9. 2009 do jeho odvolání dne 14. 8. 2018, D. U. funkci jednatelky vykonává od 15. 9. 2009 až doposud.

2/ Návrhem doručeným soudem prvního stupně dne 29. 11. 2018 se navrhovatel domáhá vyloučení účastnice D. U. z funkce členky statutárního orgánu společnosti K. a zákazu vykonávat funkci jednatelky v jakékoliv obchodní korporaci nebo být osobou v obdobném postavení po dobu tří let od právní moci usnesení.

3/ A. S., dcera navrhovatele a D. U. (dále jen „A. S.“) byla od ledna 2018 do 31. 1. 2019 zaměstnána ve společnosti K. v pracovním poměru a v současné době ve společnosti K. vykonává práci na základě dohody o provedení práce (dále jen „DPP“). Výkon práce realizovala kromě tří dnů v týdnu, kdy byla ve škole. Obsahem její práce je kontrola souladu údajů na výkrese s údaji na faktuře, rozvoz výrobků do kalíren a galvanoven, kontrola podkladů, úklid prostorů společnosti K.

4/ Společnost K. vlastnila tři vozidla (V., Š. O. a O. V.), která v listopadu 2018 prodala a následně si pořídila nové vozidlo V. za kupní cenu kolem 1,2 mil. Kč, které využívala výhradně A. S.

5/ Zhruba 20 zaměstnanců společnosti K. má vedle pracovní smlouvy uzavřenou DPP, v níž se sjednaná náplň práce překrývá s druhem práce sjednaným v pracovní smlouvě, například „úklid“. Uvedené postupy byly zvoleny D. U. z důvodu „daňové optimalizace“. Každý z těchto zaměstnanců měl na základě DPP obdržet měsíční odměnu ve výši 10.000 Kč.

6/ Společnost K. (za níž jednala D. U.) uzavřela s R. S. nájemní smlouvu, na základě níž byl společnosti K. přenechán do užívání byt 1+kk v XY za nájemné ve výši 10.000 Kč měsíčně. Byt užívala (dcera) K. S. (dále jen „K. S.“) k vykonávání tzv. home office. Společnosti K. platila podnájemné ve výši 1.500 Kč měsíčně. Tento byt byl nepravdělně využíván i D. U.

7/ K. S. pro společnost K. pracuje od roku 2012 na základě DPP, od roku 2016 na základě pracovní smlouvy a od března 2018 má částečný úvazek. Náplní její práce je formulování smluv, zajišťování komunikace se zahraničním zákazníkem; vykonává i úklid.

8/ Společnost K. vyplácela v období od 1. 4. 2017 do 31. 12. 2017 H. M. (dále jen „H. M.“) měsíční mzdu ve výši 11.000 Kč, přitom H. M. pro společnost nevykonávala žádnou práci.

9/ Společnost K. (za níž jednala D. U.) uzavřela se společností C. G. (dále jen „společnost C.“) dvě smlouvy (dne 18. 7. 2018 a dne 1. 10. 2018). Na základě první smlouvy měla společnost C. zjišťovat informace týkající se (zejména) nové partnerky navrhovatele, dále informace týkající se osob T. a F. Na základě druhé smlouvy společnost C. zajišťovala ostrahu na území České republiky pro D. U. a její děti (z důvodu nepřátelského vztahu mezi D. U. a navrhovatelem). Za uvedené služby společnost K. zaplatila společnosti C. 217.800 Kč, 450.120 Kč a 793.800 Kč.

10/ Společnost K. (za níž jednala D. U.) prodávala kovový odpad, který vyprodukovala, částky za něj utržené (ve výši 978.764,05 Kč a 256.759,90 Kč) si D. U. nechala posílat na svůj osobní účet. Peníze nebyly použity ve prospěch společnosti K.

[4] Na takto ustaveném základě soud prvního stupně uzavřel, že D. U. (jednající za společnost K.) výše uvedenými jednáními závažně a opakovaně porušila povinnost jednat s péčí řádného hospodáře a naplnila předpoklady pro její vyloučení z výkonu funkce podle § 65 odst. 1 zákona č. [90/2012 Sb.](#), o obchodních společnostech a družstvech (zákon o obchodních korporacích), ve znění účinném do 31. 12. 2020 [dále též jen „z. o. k.“].

[5] Podle soudu prvního stupně se společnost K., přestože měla k dispozici tři vozidla k využití (V., Š.

O. a O. V.), rozhodla je prodat, přičemž pořídila nové vozidlo (V.) za cenu 1,2 mil. Kč, které využívala A. S. Jde o závažné porušení povinnosti jednat s péčí řádného hospodáře, neboť k pořízení tohoto vozidla nebyl důvod, bylo možné využít starších vozidel.

[6] Rovněž nájemné ve výši 10.000 Kč měsíčně, které společnost K. platila za byt v XY (který využívala K. S., přičemž ta společnosti K. hradila toliko 1.500 Kč měsíčně), bylo vynakládáno nadbytečně. Podle soudu prvního stupně nebylo důvodu, aby K. S. jako zaměstnanec společnosti byla zvýhodňována oproti ostatním zaměstnancům.

[7] Dále také soud prvního stupně zdůraznil, že informace zjišťované společností C. byly pro společnost K. zbytečné a nevyužitelné (např. o nové partnere navrhovatele) a měly význam toliko pro D. U. Dále také společnost C. poskytovala ostrahu D. U. a jejím dětem. Obě tyto služby, které byly výlučně v soukromém zájmu D. U. a jejích dětí, hradila společnost K. ze svých prostředků.

[8] Vrchní soud v Olomouci v záhlaví označeným usnesením k odvolání D. U. usnesení soudu prvního stupně potvrdil ve výroci I. a II. (první výrok), změnil v nákladových výroci III. a IV. (druhý výrok) a rozhodl o nákladech odvolacího řízení (třetí výrok).

[9] Odvolací soud, vycházející ze skutkových zjištění soudu prvního stupně, přitakal i právním závěrům soudu prvního stupně.

[10] K pořízení nového vozidla V. pro A. S. a užívání bytu K. S. odvolací soud doplnil, že A. S. nevykonávala pro společnost K. žádnou reprezentativní činnost, proto nákup tohoto typu vozidla nebyl nezbytný ani vhodný. Naopak její pracovní činnost byla toliko pomocná a doplňková. V obou případech společnost K. (jednající D. U.) nedůvodně zvýhodňovala zaměstnance (rodinné příslušníky) oproti ostatním zaměstnancům a financovala soukromé potřeby svých dcer. Takové jednání je jednoznačně v rozporu s ekonomickými zájmy společnosti K.

[11] Dále také odvolací soud ke smlouvám uzavřeným se společností C. dodal, že mezi D. U. a navrhovatelem panuje „válečný stav“, přičemž D. U. „pro tento boj využívala, resp. zneužívala finanční prostředky společnosti“. Rovněž nebyl důvod z finančních prostředků společnosti hradit osobní ochranu D. U. a jejích dětí na území České republiky, což bylo výlučně v osobním zájmu D. U.

II. Dovolání

[12] Proti usnesení odvolacího soudu podala D. U. dovolání, jehož přípustnost opírá o § 237 zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), maje za to, že napadené rozhodnutí spočívá na vyřešení otázky porušení péče řádného hospodáře D. U. u 6 jednání (blíže rozvedených výše v bodech 3/ až 10/) a otázky míry intenzity (závažnosti) tohoto porušení, Nejvyšším soudem doposud neřešených.

[13] Podle dovolatelky je na uvážení soudu, zda i v případě zjištění opakovaného a závažného porušení péče řádného hospodáře, vyloučí člena statutárního orgánu. Tato úvaha se odvíjí zejména od závažnosti zjištění soudu a též od přiměřenosti této sankce v dané situaci. Musí jít o „vysokou intenzitu“ porušení.

[14] Dle názoru dovolatelky se soudy nižších stupňů dostatečně nevyřadily s otázkou hodnocení 6 skutků (blíže rozvedených výše v bodech 3/ až 10/). Podle ní se v těchto případech nejednalo o porušení péče řádného hospodáře, a i kdyby, tak nešlo o porušení závažné. Záměrem návrhu navrhovatele nebyla ochrana zájmů společnosti K., ale snaha o osobní útok na dovolatelku. Navíc je třeba zdůraznit, že na většině záležitostí, které navrhovatel dovolatelce vyčítal, se sám rovněž podílel.

[15] Dovolatelka zdůrazňuje, že pod jejím vedením společnost K. dosáhla v roce 2019 zisku 7.837.357,54 Kč. To samo o sobě svědčí o tom, že dovolatelka vykonávala funkci jednatelky „řádě a s mimořádnými výsledky“, i přes zatěžování ze strany navrhovatele (žalobami, vyhrožováním a dalším). Odvolací soud k této skutečnosti nepřihlédl, přitom se jedná o zásadní skutečnost.

[16] K poskytování služeb společností C. dovolatelka doplňuje, že se většina těchto služeb týkala přímo společností K., nikoliv jejich osobních záležitostí. I pokud se některé služby týkaly přímo dovolatelky, bylo to v zájmu společnosti K., protože tato „stála na osobě“ dovolatelky. Důvodem využívání služeb bylo výlučně chování navrhovatele. Podle dovolatelky je také řízení zatíženo vadou, neboť soudy opomenuly vyslechnout svědka T. P., jednatele společnosti C., který by prokázal útoky navrhovatele na dovolatelku.

[17] K pronájmu bytu v XY dovolatelka doplňuje, že tento byt užívala společnost K. i její zaměstnanci, byl užíván v zájmu společnosti K. jako kancelář, což soudy nezohlednily. K pořízení nového vozidla V. dovolatelka uvádí, že stará vozidla měla vysoké provozní náklady a bylo třeba koupit vozidlo nové, jež bylo využíváno pro účely společnosti K.

[18] Závěrem dovolatelka poukazuje na to, že byla „hrubým způsobem zkrácena na svých procesních právech“, čímž bylo porušeno její ústavní právo na spravedlivý proces. Závažnou procesní vadou spatřuje v tom, že se konalo jednání u odvolacího soudu dne 4. 3. 2021, ačkoliv zástupce dovolatelky řádně požádal o odročení z důvodu „krajně nepříznivého zdravotního stavu“, který doložil zprávou svého ošetřujícího lékaře. Jelikož šlo o opakovanou žádost, odvolací soud ji vyhodnotil jako „nepodloženou“.

[19] Dovolatelka proto navrhuje, aby Nejvyšší soud napadené usnesení odvolacího soudu, jakož i usnesení soudu prvního stupně, zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

III. Přípustnost dovolání

[20] Dovolání bylo podáno včas, osobou oprávněnou a splňující podmínku podle § 241 odst. 1 o. s. ř.; dovolací soud se proto zabýval jeho přípustností.

[21] Dovolání je přípustné podle § 237 o. s. ř. k řešení otázky výkladu § 65 odst. 1 z. o. k., ve znění účinném do 31. 12. 2020, Nejvyšším soudem doposud v souvislostech otevřených v dovolání neřešené.

IV. Důvodnost dovolání

[22] S ohledem na skutkové okolnosti projednávané věci (veškerá jednání vytýkaná dovolatelce byla činěna v období od 1. 1. 2014 do 31. 12. 2020) je pro její posouzení rozhodný zákon č. [89/2012](#) Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“), a zákon č. [90/2012](#) Sb., o obchodních společnostech a družstvech (zákon o obchodních korporacích), ve znění účinném do 31. 12. 2020 (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 3. 2022, sp. zn. 27 Cdo 1831/2021, odst. 33 až 37).

[23] Podle § 63 z. o. k. v průběhu insolvenčního řízení insolvenční soud i bez návrhu rozhodne, že z důvodů podle § 64 člen statutárního orgánu upadnuvší obchodní korporace, který byl ve funkci v době vydání rozhodnutí o úpadku nebo po něm, nesmí po dobu 3 let od právní moci rozhodnutí o vyloučení vykonávat funkci člena statutárního orgánu jakékoli obchodní korporace nebo být osobou v obdobném postavení (dále jen „vyloučení“) [odstavec první]. Návrh na vydání rozhodnutí podle odstavce 1 může podat každý, kdo na něm má důležitý zájem (odstavec třetí).

[24] Podle § 65 odst. 1 z. o. k. mimo případy uvedené v § 63 a 64 může soud i bez návrhu rozhodnout o vyloučení, vyjde-li najevo, že člen statutárního orgánu v posledních 3 letech opakovaně a závažně porušoval péči řádného hospodáře, případně jinou péči spojenou podle jiného právního předpisu s výkonem jeho funkce; ustanovení § 63 odst. 3 se použije obdobně.

[25] Z § 159 odst. 1 o. z. se podává, že ten, kdo přijme funkci člena voleného orgánu, zavazuje se, že ji bude vykonávat s nezbytnou loajalitou i s potřebnými znalostmi a pečlivostí. Má se za to, že jedná nedbale, kdo není této péči řádného hospodáře schopen, ač to musel zjistit při přijetí funkce nebo při jejím výkonu, a nevyvodí z toho pro sebe důsledky.

[26] Podle § 51 odst. 1 z. o. k. pečlivě a s potřebnými znalostmi jedná ten, kdo mohl při podnikatelském rozhodování v dobré víře rozumně předpokládat, že jedná informovaně a v obhajitelném zájmu obchodní korporace; to neplatí, pokud takovéto rozhodování nebylo učiněno s nezbytnou loajalitou.

[27] Podle § 52 odst. 1 z. o. k. při posouzení, zda člen orgánu jednal s péčí řádného hospodáře, se vždy přihlídnou k péči, kterou by v obdobné situaci vynaložila jiná rozumně pečlivá osoba, byla-li by v postavení člena obdobného orgánu obchodní korporace.

[28] Smyslem a účelem právní úpravy vyloučení člena statutárního orgánu je prosazení veřejného zájmu na tom, aby funkci člena statutárního orgánu obchodní korporace nevykonávaly osoby, které se dopustily kvalifikovaného (tj. ustanoveními § 64 nebo § 65 z. o. k. předvídaného) porušení povinností spojených s touto funkcí (a u nichž jsou tak dány závažné pochybnosti o tom, že by tuto funkci vykonávaly řádně a v souladu se zákonem) [srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 2. 2018, sp. zn. 29 Cdo 2227/2016, uveřejněné pod číslem 53/2019 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, odst. 22].

[29] Pro vyloučení člena statutárního orgánu (podle právní úpravy účinné do 31. 12. 2020, pro věc rozhodné) nepostačí jednorázové porušení, jakkoliv by bylo závažné, ani sice opakovaná, nicméně nevýznamná či drobná porušení péče; dotčený člen statutárního orgánu tudíž musí v období tří let před zahájením řízení porušit alespoň dvakrát závažně péči řádného hospodáře (k odlišnostem v právní úpravě účinné od 1. 1. 2021 srov. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 27 Cdo 1831/2021, odst. 37). V případě, že člen statutárního orgánu působí ve více orgánech, lze jeho jednotlivá závažná porušení v jednotlivých korporacích „sčítat“.

[30] Pro posouzení, zda jsou naplněny předpoklady diskvalifikace člena statutárního orgánu podle § 65 odst. 1 z. o. k. není nezbytné, aby v důsledku jeho jednání vznikla obchodní korporaci újma (srov. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 27 Cdo 1831/2021, odst. 43 až 46). Vznik škody není *conditio sine qua non* vyloučení z výkonu funkce podle § 63 a násl. z. o. k.

[31] Aplikace institutu vyloučení z výkonu funkce musí být přiměřená (zejména) významu a závažnosti pochybení, jichž se člen statutárního orgánu dopustil. Jinak řečeno, jedním z předpokladů vyloučení člena statutárního orgánu podle § 65 odst. 1 z. o. k. je – tak jako v případě jiných sankcí stíhajících členy volených orgánů – proporcionalita této sankce; její uložení musí představovat adekvátní (spravedlivý) důsledek předchozího porušení právní povinnosti členem statutárního orgánu (srov. obdobně usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 4. 2016, sp. zn. 29 Cdo 3899/2015, uveřejněné pod číslem 59/2017 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, či rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 26. 2. 2020, sp. zn. 27 Cdo 1319/2018, a ze dne 18. 12. 2018, sen. zn. 27 ICdo 62/2017).

[32] Z řečeného se podává, že soud musí při posuzování, zda jsou splněny předpoklady vyloučení z výkonu funkce, přihlídnout ke všem okolnostem konkrétního případu.

[33] Péče řádného hospodáře zahrnuje tzv. náležitou péči (povinnost jednat s potřebnými znalostmi a pečlivostí) a povinnost nezbytné loajality (povinnost dát při výkonu funkce přednost zájmům obchodní korporace před zájmy svými či zájmy jiných osob).

[34] Jde-li o náležitou péči, platí, že člen voleného (tj. i statutárního) orgánu obchodní korporace odpovídá za řádný (v souladu s požadavkem péče řádného hospodáře jsoucí) výkon funkce, nikoliv za výsledek své činnosti. Soud při zvažování, zda člen statutárního orgánu obchodní korporace jednal s péčí řádného hospodáře, zásadně posuzuje toliko rozhodovací proces podle zákonných kritérií (srov. § 159 odst. 1 o. z. a § 51 odst. 1 z. o. k.). Bylo-li určité rozhodnutí přijato korektně, tj. v zájmu obchodní korporace, s patřičnou pečlivostí a s potřebnými znalostmi, není z pohledu péče řádného hospodáře významné, zda bylo pro obchodní korporaci výhodné, nevýhodné či zda jí přivodilo újmu (srov. za mnohá rozhodnutí rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 19. 7. 2018, sp. zn. 29 Cdo 3770/2016 a judikaturu tam citovanou).

[35] Současně nelze pominout, že každý manažer, členy statutárních orgánů nevyjímaje, je při svém rozhodování vystaven nebezpečí chybných úsudků a odhadů, byť by jednal sebeodpovědněji. Jinak řečeno, ani člen statutárního orgánu není a nemůže být neomylný, což je nutné vzít v úvahu při posuzování, zda jednal s péčí řádného hospodáře (viz opět rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Cdo 3770/2016).

[36] Popsanou optikou je třeba vždy pečlivě posuzovat, zda člen statutárního orgánu náležitou péčí vůbec porušil, a pokud ano, zda lze takové porušení považovat za závažné. Zásadně by za závažné porušení náležité péče, odůvodňující vyloučení z výkonu funkce podle § 65 z. o. k., měla být považována toliko jednání činěná s hrubou nedbalostí (typickým příkladem je naprostá rezignace na plnění povinností spojených s výkonem funkce, viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 18. 9. 2019, sp. zn. 27 Cdo 844/2018 či ze dne 23. 10. 2019, sp. zn. 27 Cdo 5003/2017).

[37] Naopak porušení povinnosti nezbytné loajality, tedy jednání nikoliv v zájmu obchodní korporace, ale v zájmu svém, osob blízkých či jiných osob, je zpravidla natolik hrubým a vážným porušením povinnosti člena voleného orgánu, že je lze považovat za závažné porušení povinností spojených s výkonem funkce ve smyslu § 65 z. o. k., ospravedlňující sankci v podobě diskvalifikace.

[38] V poměrech projednávané věci soudy posoudily jako závažné porušení povinností spojených s výkonem funkce, odůvodňující vyloučení dovolatelky z výkonu funkce člena statutárního orgánu obchodní korporace, mimo jiné pořízení nového automobilu V. za kupní cenu cca 1,2 mil. Kč, který využívala výhradně dcera dovolatelky A. S., pronájem bytu v XY za 10.000 Kč měsíčně, který (za podnájemné ve výši 1.500 Kč měsíčně) užívala téměř výhradně dcera dovolatelky K. S., uzavření smluv o poskytnutí služeb v podobě získávání informací (mimo jiné o nové partnerce navrhovatele) a o ochraně dovolatelky a jejích dcer před navrhovatelem (jež uzavřela a služby podle nich poskytnuté hradila společnost K.) a skutečnost, že si dovolatelka ponechala (a nepoužila je pro společnost K.) finanční prostředky zaplacené za kovový odpad vyprodukovaný společností K.

[39] Mohla-li dovolatelka při využití jí rozumně dostupných informací a znalostí o provozu a potřebách společnosti zjistit, že automobil, nájem bytu a další služby společnost nepotřebuje (jejich pořízení je pro společnost zbytečné), představuje jejich pořízení porušení náležité péče (povinnosti jednat s potřebnými znalostmi a pečlivě) bez ohledu na to, že cena za ně zaplacená odpovídala ceně obvyklé (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 5. 2008, sp. zn. 29 Odo 1118/2006, či usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 5. 2015, sp. zn. 29 Cdo 5330/2014). Totéž platí i pro využití finančních prostředků náležejících společnosti pro svoji osobní potřebu (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 4. 9. 2018, sp. zn. 27 Cdo 4163/2017).

[40] V poměrech projednávané věci je však ještě významnější, že dovolatelka při shora popsaných

jednáních porušila nejen náležitou péči, ale především povinnost nezbytné loajality; automobil, nájem bytu i další služby byly pořízeny za prostředky společnosti, avšak sloužily výlučně (či převážně) dcerám dovolatelky a dovolatelce samotné, aniž by to bylo z pohledu společnosti a jejích zájmů obhajitelné. Ponechá-li si člen statutárního orgánu peněžní prostředky náležející společnosti pro sebe a pro svoji (osobní) potřebu, aniž k tomu má odpovídající právní titul, dává přednost zájmům svým před zájmy společnosti a porušuje tak povinnost loajality.

[41] Za těchto okolností nelze pochybovat o tom, že dovolatelka popsanými jednáními závažně a opakovaně porušila péči řádného hospodáře; závěr odvolacího soudu, podle něhož tato jednání odůvodňují vyloučení dovolatelky z výkonu funkce člena statutárního orgánu obchodní korporace, je tudíž správný.

[42] S ohledem na řečené se Nejvyšší soud již pro nadbytečnost nezabýval ostatními skutky, v nichž odvolací soud také spatřoval závažné porušení péče řádného hospodáře (ani dovolatelkou namítanými vadami řízení při jejich dokazování). Jejich posouzení se nemůže promítnout v poměrech dovolatelky založených napadeným usnesením.

[43] Je-li dovolání přípustné, dovolací soud přihlédne též k vadám uvedeným v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o. s. ř., jakož i k jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (§ 242 odst. 3 věta druhá o. s. ř.).

[44] Dovolatelka v dovolání namítá, že odvolací soud neodročil jednání nařízené na den 4. 3. 2021, přestože zástupce dovolatelky požádal o odročení tohoto jednání z důvodu nemoci a svůj nepříznivý stav řádně doložil zprávou ošetřujícího lékaře, uplatňuje tak zmatečnou vadu podle § 229 odst. 3 o. s. ř. Tato námitka ovšem není důvodná.

[45] K tomu, aby žádost o odročení byla podložena „důležitým důvodem“, je potřebné, aby osoba, která svou neúčast na jednání omlouvá, tvrdila takové skutečnosti, které jsou vzhledem ke své povaze způsobilé její účast u jednání soudu omluvit, tj. ty, jež jí znemožňují se jednání zúčastnit, a současně jsou vážné (důležité, omluvitelné) jak z hledisek objektivních tak subjektivních (k tomu srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. 2. 2001, sp. zn. 20 Cdo 1358/99, jež vycházelo z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 5. 1999, sp. zn. 31 Cdo 432/98, uveřejněného pod číslem 38/2000 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek).

[46] V poměrech projednávané věci se z obsahu spisu podává, že zástupce dovolatelky v žádosti o odročení jednání ze dne 2. 3. 2021 odkázal na lékařskou zprávu datovanou (již) dnem 16. 2. 2021, z níž se podává, že zástupce dovolatelky byl k uvedenému dni nemocen a rovněž skutečnost, že se má „za týden“ dostavit k lékaři na kontrolu. Další lékařská zpráva však již doložena nebyla. Za popsané situace nebyly tvrzeny aktuální (vážné, důležité) skutečnosti, které by byly způsobilé účast zástupce dovolatelky omluvit.

[47] Neodročil-li odvolací soud jednání nařízené na den 4. 3. 2021, nevybočil ze zákonem vymezeného rámce a neporušil tak práva dovolatelky, neboť jí právo jednat před soudem za popsané situace odňato nebylo. Dovolací soud navíc nepřehlédl, že odvolací soud v projednávané věci z důvodu nemoci zástupce dovolatelky (k jeho opětovným žádostem) jednání odročil (již) sedmkrát.

[48] Jelikož je napadené rozhodnutí odvolacího soudu správné, Nejvyšší soud, který neshledal ani vady řízení, k nimž u přípustného dovolání přihlíží v souladu s § 242 odst. 3 o. s. ř., proto dovolání dovolatelky zamítl podle § 243d písm. a) o. s. ř.

Další články:

- [Promlčení a dobré mravy](#)
- [Práva dětí](#)
- [Náklady řízení](#)
- [Odmítnutí dovolání](#)
- [Bezplatná obhajoba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Omezení vlastnického práva veřejným prostranstvím a bezdůvodné obohacení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Opomenuté vyjádření účastníka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Služební poměr](#)
- [Svéprávnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Určitost sankcionované povinnosti](#)
- [Pohledávka](#)